

mig til at nævne nogle faa Data fra Belejringen i 1864. Den varede fra 20. Marts til 28. April. Den 20. og 21. Marts faldt der 2,900 Granater, der selvfølgelig forarsagede megen Ødelæggelse i Byen. To af Beboerne bleve skudte og 4 saarede, og tillige bleve en Del Kreaturer skudte, 37 Ejendomme bleve dels nedbrændte, dels fuldstændig ødelagte, over 100 Ejendomme bleve mere eller mindre beskadigede, og 24 Butikker bleve fuldstændig udplyndrede. Noget blev vel erstattet, men det var en ringe Erstatning, der blev ydet for Tab af Ejendele og Bohave. Der blev nemlig kun erstattet $\frac{1}{3}$; Forretningstab blev ikke erstattet, ligesom heller ikke den betydelige Bekostning, som Fraflytning fra Byen medførte for de fleste Familier. Det er altsaa et betydeligt Tab, Byen har lidt under Krigen.

I Forbindelse hermed vil jeg gerne nævne et andet for Fredericia betydeligt Spørgsmaal, nemlig om Fredericia Fæstnings Nedlæggelse. At Fæstningen som Fæstning er opgivet, er jo en bekendt Sag, men hvorfor bliver det ikke officielt fastslaaet? Ogsaa dette hviler som en Mare paa Byen og øver et stærkt Tryk paa Foretagsomheden. Man ved ikke, hvad man tør foretage sig, og flere Gange har det været til Hinder for allerede paatænkte Virksomheder. Jeg tillader mig at henstille til Regeringen at udvirke, at Fæstningen bliver officielt nedlagt. Hvorfor skal en saadan Betegnelse opretholdes, naar den er betydningsløs og Opretholdelsen i høj Grad generer Byens Interesser? Dette Spørgsmaal vil jeg meget gerne lægge særlig den højtærede Forsvarsminister paa Sinde.

Stillings: Det ærede Medlem for 6te Kreds (Jørgen Pedersen) talte om, at vi heroppe i Landstinget ikke holde af Konflikter og ikke bruge stærke Midler, og det har det ærede Medlem fuldstændig Ret i. Nej, vi ere desværre henviste til at rette Henstillinger, dertil og ikke længere kunne vi komme, og ved Finanslovdebatten heroppe er det som Regel saaledes, at naar Ordførerne have udtalt, hvad de paa deres Partiers Vegne have paa Hjerte, kunne de øvrige Medlemmer rette Henstillinger til de højtærede Ministre; ville disse saa tage sig af det, saa kunne de, og ville de ikke, saa kunne de lade være. Det er ganske behageligt for Ministeriet, men det er mindre behageligt for Landstingets Medlemmer. Og jeg maa sige, at det er navnlig kedeligt, naar man ofte skifter Ministre. Jeg

ser helt bort fra den Udgift, dette forvolder ved Ministerpensionerne, men naar man nu endelig har faaet en Minister — maa jeg bruge Udtrykket — præpareret paa rette Maade til at tage sig af et eller andet Spørgsmaal, saa forsvinder han, og vi andre sidde tilbage med Smerten. Saa faa vi en ny Minister, og han vedgaar ikke Arv og Gæld efter sin Forgænger. Det er vanskeligt, og naar der er en tom Statskasse, og det er Løfter, der koster Penge, er det endnu vanskeligere. Men jeg vil dog sige, at den højtærede Forsvarsminister vedkendte sig forleden Dag Arv og Gæld fra sin Forgænger og fremsatte et Lovforslag, ganske vist ikke med sin gode Villie, men fordi, sagde han, han havde det fra sin Forgænger. Det er ikke saadan med den højtærede Kultusminister, og det er derfor, jeg gerne vil holde ham fast lidt. Hans Forgænger udtalte nemlig ved Finanslovdebatten sidste Aar paa Forespørgsel fra mig, om han ikke var villig til nu at yde det lovede Bidrag til Randers Museum — der var givet Løfte om et bestemt Tilskud, og man kunde ikke vente længere, da Bygningen truede med at falde ned, og alle Museumsgenstandene vare udsatte for at blive ødelagte, ligesom der var Fare for den Familie, der boede der —, at det skulde være hans Bestræbelse, saa snart Kommunen havde skaffet Halvdelen af Beløbet til Veje, var det Skik og Brug, at Staten ydede den anden Halvdel. Naar man nu ved, hvilke værdifulde Genstande der rummes i dette Museum, hvortil Staten og Kommunen Aar efter Aar give betydelige Bidrag, og betænker, at der igen er gaaet et Aar, hvor Museet har staaet lukket, Adgang forbudt, og der hertil kommer det, at der er skænket en stor Gave af Mønter til Museet og skænket et Beløb til dens Installation — hvilken Gave man slet ikke kan tage imod, fordi man ikke tør gaa derind —, saa forekommer det mig ganske mærkværdigt, at den højtærede Minister ikke har stillet sig mere velvillig overfor dette lille Spørgsmaal, hvor hans Forgænger har givet bestemt Løfte, og formaaet sin Finansminister til dog at give det Beløb, der trænges til. Det er ikke mere end Halvdelen af 41,700 Kr., altsaa 20,850 Kr. Et saadant Beløb er indsamlet i Kommunen, fra Sparekassen og fra private, og jeg antager nok, man kan sige, at det er enestaaende i vort Land, at en stor, offentlig Bygning, som rummer Værdier for flere hundrede Tusinde Kroner, paa Grund af, at Staten ikke vil optage et saa lille Beløb paa Fi-